

Μια γούνα αφηγείται...

Τι
είναι;

Φίλος ή
εχθρός;

Μια γούνα αφηγείται....

Στο χθες

Μια φορά κι έναν καιρό... δε θυμάμαι πριν πόσο, την εποχή πάντως που δεν κρεμόμουν σε μια κρεμάστρα, μέσα σε μια σκοτεινή και σκονισμένη ντουλάπα μιας πλούσιας εγωπαθούς νέας, ήμουν η ζεστή κουβερτούλα – προστασία ενός βιζόν και ζούσα σε ένα πανέμορφο δάσος κοντά σε μια λιμνούλα.

Το δάσος αυτό ήταν ένας επίγειος παράδεισος, όχι μόνο για εμένα αλλά και για όλους τους ζωντανούς οργανισμούς που ζούσαν σε αυτό. Ποτέ δε θα ξεχάσω τα γάργαρα και καταγάλα νερά της λίμνης στα οποία συνήθιζα να κολυμπάω χαρούμενα με τα αγαπημένα μου παιδιά, τον Λούη, τον Τζόι, τη Σάμυ και τη Λίλλυ. Ήταν όλα τους τόσο χαριτωμένα και καλόκαρδα και πάντα βοηθούσαν το ένα το άλλο.

Όσπου μία μέρα συνέβη κάτι το αναπάντεχο, κάτι που ούτε στους χειρότερους μου εφιάλτες δεν μπορούσα να το έχω δει. Εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό της άνοιξης ήταν γραφτό να χωριστούμε από οικογένεια, να φύγουμε... Ξαφνικά ακούστηκαν τρεις κρότοι από τον λόφο.

Στην αρχή δεν ανησύχησα τόσο, όταν όμως άκουσα ανθρώπινα βήματα και γάβγισμα σκυλιών ήξερα πως δεν ήταν για καλό! Τρομοκρατημένη φώναξα τα παιδιά που έπαιζαν έξω και τους είπα να μούνε γρήγορα μέσα στη φωλιά μας. Εγώ θέλοντας να τα προστατέψω από κάθε κίνδυνο βγήκα έξω για να δω τι γινόταν, όμως έκανα ένα τεράστιο λάθος... Ένας από τους ανθρώπους που φορούσε γυαλιά και κρατούσε ένα ξύλο πλησίασε προς το μέρος μου απειλητικά και φώναξε στους άλλους δύο: «Ελάτε να δείτε! Πάρτε μαζί σας και τα σκυλιά».

Τότε με χτύπησε στο κεφάλι και λιποθύμησα. Από αυτό το σημείο και μετά δε θυμάμαι και πολλά. Μόνο τα παιδιά μου να βγαίνουν έξω από τη φωλιά και να φωνάζουν: «Μαμάκα τι έπαθες;». Ένα δάκρυ κύλησε από το μάτι μου... Μια άλλη φωνή ακούστηκε να λέει: « Ούτε τζακπότ να κερδίζαμε τέτοια τύχη! ».

Τελικά, μετά από λίγο ξύπνησα σε ένα μέρος περίεργο. Τα παιδιά μου ακουγόντουσαν να κλαίνε γοερά χωρίς σταματημό. Μύριζε περίεργα και... άνοιξα τα μάτια μου. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα. Τα κατάλαβα όλα. Εγώ και τα παιδάκια μου προοριζόμασταν για κάτι άλλο. Βρισκόμασταν σε ένα όχημα γεμάτο κλουβιά... Πολλά κλουβιά... Όλοι ήμασταν μέσα σε ένα κλειδωμένοι.

Όχι μόνο εμείς, αλλά και δεκάδες άλλα αθώα ζώα. Αλεπούδες, κουνέλια, λύκοι, βιζόν και πολλά ακόμη. Καθησύχασα τα παιδιά μου όσο μπορούσα και περίμενα, όπως και όλα τα ζώα, να τελειώσει όχι μόνο αυτό το ταξίδι αλλά και το ταξίδι της ζωής... Φτάσαμε στον προορισμό μας... Με μεγάλη στενοχώρια, λύπη και θυμό είπα στα παιδιά μου: «Ό,τι και να γίνει θα σας αγαπάω για πάντα! Να το θυμάστε αυτό!» Είχε έρθει η ώρα...

Από εκείνη την ημέρα και μετά δεν ξαναείδα τα παιδάκια μου. Δεν ξέρω καν αν ζούνε... Οι άνθρωποι είναι τόσο εγωιστές που αν μπορούσαν θα έπαιρναν τα πάντα για τον μίζερο εαυτό τους. Βλέπετε δεν τους έφτασε το μυαλό που τους έδωσαν ο Προμηθέας και ο Επιμηθέας όπως λέει ο μύθος. Συνεχώς θέλουν κι άλλα, κι άλλα μέχρι που να μην έχει μείνει τίποτε.

Πέρασα φριχτές ημέρες μέχρι να καταντήσω εδώ που βρίσκομαι τώρα. Αφού αποχωρίστηκα τα παιδιά μου με πήραν και με πήγαν σε ένα περίεργο μέρος ,που μόνο με φύση δεν έμοιαζε. Με σήκωσε μία εμφανώς κουρασμένη γυναίκα και με πέταξε σε ένα μικροσκοπικό κλουβί μαζί με άλλα 8 βιζόν. Από την απότομη ρίψη δημιουργήθηκε μια γρατσουνιά στην πλάτη μου. Πονούσα πολύ, μιας και αιμορραγούσε ,αλλά είχα το μυαλό μου στα παιδιά. Άραγε τι να είχαν απογίνει; Οι συνθήκες τις 14 ημέρες, που πέρασα στο μέρος εκείνο ,ήταν απλώς άθλιες. Το πρωί μας έδιναν να φάμε ελάχιστο φαγητό, ενώ το βράδυ κοιμόμασταν νηστικά. Τα κλουβιά ,όπως σας είπα ,ήταν εντελώς μικρά – ίσα ίσα που χωρούσαμε και πολλά ζώα του είδους μου είχαν μολυνθεί με αρρώστιες και μικρόβια.

Κάποια από εμάς δεν κατάφεραν να επιβιώσουν ούτε την πρώτη μέρα και την θέση τους έπαιρναν άλλα καινούρια βιζόν. Τη συνέχεια δε θέλετε να την ακούσετε... Την 14^η μεταφέρθηκα με βίαιο τρόπο σε έναν κλειστό και κρύο χώρο. Εκεί επιβεβαιώθηκα πως οι άνθρωποι ακόμη κι αν έχουν μυαλό φέρονται χειρότερα και από ζώα.

Ή τώρα που το σκέφτομαι ούτε... μυαλό έχουν οι άνθρωποι και ας υπερηφανεύονται γι' αυτό. Δεν το καταλαβαίνουν αλλά βρίσκονται σε έναν αυτοκινητόδρομο για την «κόλαση» του πλανήτη με το πόδι τους στο

γκάζι! Γιατί πώς μπορεί κάποιος να πυροβολεί εν ψυχρώ με καραμπίνα ένα ανυπεράσπιστο ζώο, να πετάει φόλες και να δολοφονεί αδιακρίτως ό,τι ζωντανό ζει σε μια περιοχή, να γδέρνει, να κλωτσάει, να χτυπάει; Να σκοτώνει ανεξέλεγκτα ζώα σε ολόκληρο τον πλανήτη για να τα κάνει τροφή, ρούχα, παπούτσια, καλλυντικά... Όσο ο άνθρωπος αναπτύσσεται και προοδεύει μέσα στον χρόνο, τόσο μειώνεται ο σεβασμός του προς το περιβάλλον και προς τα υπόλοιπα ζώα με τα οποία μοιράζεται τον πλανήτη. Τόσο υποβαθμίζει το κοινό μας σπίτι... Είμαστε στο παραπέντε ή στο και πέντε τελικά για το πλανήτη μας; Θα μου πείτε πολύ φιλοσόφησα για... βιζόν!!!

Και να που **τώρα**

είμαι μια γούνα και... έρωτας με την πρώτη ματιά μιας κυρίας που έδωσε ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό για να με αποκτήσει. Από τη στιγμή που με είδε στην κούκλα μιας βιτρίνας, φανταζόταν ήδη να με φοράει και να κυκλοφορεί αγέρωχη στους δρόμους.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά μάλλον είμαι για εκείνη ένα είδος τρόπαιου ή ένα είδος «πανοπλίας»: την προφυλάσσω από το κρύο και ταυτόχρονα κατακτά κάθε βλέμμα και εντυπωσιάζει, κάνοντας τις «φίλες» της να αισθάνονται μία κρυφή ζήλεια. Ως νέο της απόκτημα πληρώ και τα δύο κριτήρια. Γι' αυτό και η σχέση μας έγινε μακροχρόνια, ντύνοντας πολλές στιγμές της και αναπόφευκτα και πολλές δικές μου! Γιατί μη γελιέστε, κάθε ρούχο έχει και αυτό τη δική του ιστορία... και όχι πάντα ευχάριστη...

Πολύ θα ήθελα να κλείσω την ιστορία μου με την κλασική φράση «και ζήσαμε εμείς τα ζώα καλά και εσείς οι άνθρωποι καλύτερα» αλλά για να γίνει αυτό δεν αρκεί να «περνάτε» δήθεν μια πράσινη βαφή στον πλανήτη μας η οποία ξεθωριάζει γρήγορα... πρέπει να χτίσετε νέους μικρούς πιο «ανθρώπινους» κόσμους για όλους μας!!!

CHANEL

M

SWA

Τελικά είμαι
ζώο ή άνθρωπος;
Τώρα που το σκέφτομαι
... βίγουρα δεν είμαι
«Άνθρωπος»

Επιμέλεια- Εικονογράφηση:

Από τους μαθητές της ΣΤ' του Δημοτικού Σχολείου Φιλώτα :

ΠΑΡΑΛΙΚΑΚΗ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ

ΣΑΒΒΑΚΗ ΚΑΛΙΦΟΗ

ΗΛΙΑΔΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑ

ΝΑΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΝΙΚΟΛΕΤΑ

ΦΕΡΧΑΤΙ ΑΝΤΕΛΙΝΑ

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ

ΠΕΝΤΙΔΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΤΑΦΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΝΤΕΜΠΡΟΒΑ ΠΑΜΕΛΑ

Υπό την επίβλεψη του Δασκάλου της Τάξης ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

και της δασκάλας των Καλλιτεχνικών ΜΙΧΤΗ ΦΑΦΑΕΛΑΣ